

PROJE ÖNCESİNDEN BAŞLAYAN HEYECAN

Nursima BAŞ

Proje Öncesinden Başlayan Heyecan

Çocukların birbirinden güzel gülümsemeleri ile geçen, tanıştığım bütün çocuklarla beraber öğrendiğim, heyecanlandığım, mutlu olduğum hatta yeri geldiğinde onlarla hüzünlenip duygulandığım, gözlerimden yaşlar akıttığım 12 gün ... Şubat projesi... Bir gününün bir gününü tutmadığı, her yeni gün için bugün daha iyi olmalıyım, daha çok çocukla tanışmalı, onların yüzünde hafif bir gülümseme oluşturabilmeli ve dikkatlerini etkinliklere muhteşem bir şekilde çekip onlardan 'vaaaavvv' cevabını alabilmeliyim diye her gece kendime hatırlattığım 12 gün ...

Bu proje benim için projeden 2 hafta önce finallerimden sonra evime gittiğimde başladı. Bu projede her günümün çok değerli olduğunu, az uyku ile en iyi şekilde günümü geçirmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden evde kendime az uykulu, çok çocuklu bir program oluşturdum. Her gün erkenden kalktım. Bilmediğim, daha önce hiç etkinliğine girmedığım bütün etkinliklerin kılavuzunu okudum. Çünkü şunu biliyorum ki, ben ne kadar çabalarsam ne kadar öğrenmeye istekli olursam çocuklar bunu fark edecekler ve

bu sayede onlar da çok çabalayıp çok çalışacaklar. Onlardan çok çalışıp çabalamaları için söz alırken benim öğrenmek için çabalamamam hiç adil olmazdı.

Evde olduğum bu süreçte tanıştığım bütün çocuklarla Isparta projesine giderken öğrendiğim kağıttan turna kuşu yaptım. Onlarla turna kuşu yaparken proje için daha çok heyecanlandım.

YBO' da çocuklara yatmadan önce masal okuyoruz ama bu masalları bilmiyordum. Çocuklara daha güzel okuyabilmek ve okurken onlara önemli noktaları vurgulayabilmek için bu masal kitaplarını önceden okumam gerekiyordu. Ben de her gece yatmadan kardeşlerime okudum, onlarla masallar hakkında konuştuk. Bu masalları okudukça daha çok heyecanlandım.

Daha proje başlamadan bu kadar heyecanlı olmak bana o kadar iyi geldi ki ...

Her yorulduğumda, uykum geldiğinde bu heyecanım beni yeniden ayağa kaldırdı. Bu sayede daha fazla çocukla tanıştım, konuştum ve sarıldım.

Tanıştığım her çocuk hayatıma farklı bir bakış açısı sundu. Onlarla bende kendi bariyerlerimi yıktım. Acaba iyi koşabilir miyim dediğim zaman onlarla futbol oynayıp hava da şut çekilmiş topa beraber uçan ayakkabılara şahit oldum. Acaba esnek ve çevik bir yapıya sahip miyim dediğim anda voleybol oynayıp çocuklardan aldığım taktiklerle kendimi geliştirmeye çalıştım. Acaba topaç çevirebilir miyim, biraz erkek oyunu gibi dediğim anda topaç çevirmeyi öğrendim hatta bazı çocukların babalarından daha iyi çevirdim. Bunu gören kızlar daha da istekli oldular. Topaç için bir sürü kız sıraya girmeye başlamıştı bile ...

Bunlar gibi daha o kadar çok bariyerlerimiz, sınırlandırmalarımız var ki ... İşte burada siz çocuklarla beraber eğlenebildiğinizde onların bu masumluğu ve sizlerin hayatlarına yaptıkları güzel dokunuşlarla bu bariyerleri yıkmayı öğreniyor hatta potansiyellerinizi onlarla keşfedebiliyorsunuz.

Siz onlara destek olmaya çalışırken o koca yürekleri ile farkında olmadan onlar size destek oluyorlar.

Ağlayan bir kız gördüm, bir önceki gece odasına masal okumaya gittiğim kızlardan bir tanesi. Masaldan sonra saçlarını örmek istedik gönüllü arkadaşım. Zamanımız kısıtlı olduğu için saçının bir kısmını ben örerken diğer kısmını arkadaşım ördü ama ikimiz de farklı örmüşüz. Eğer beğenmezsen sökebilirsin, biz kırılırız diye örülü kalmak zorunda değil demiştim bir önceki gece. Bir baktım saçları hala örülü, nasıl tatlı duruyor. Yanına gittim biraz sohbet ettik, ablasını özlemişti. Ona moral vermeye çalışırken ben de kendimden, kız kardeşimden bahsetmeye başladım.

Tabi insan konuşurken duygusallaşır benim de O güzel kız gibi gözlerimden birkaç parça yaş aktı. Ben de kız kardeşimi özlemiştim... İkimizde biraz duygusallaşınca aaa bu kadar hüznün yeter şimdi enerjimizi değiştirmeliyiz, salla bakalım kolları deyip ayağa kalktık. Halay çekmeyi bilmiyormuş, ben sana öğretirim dedim. Beraber halay çektik, dans ettik. Günün sonunda ondan mutlusu yoktu. O'nu mutlu görünce kız kardeşimin de mutlu olduğunu görür gibi oldum, ben de çok mutlu oldum. Belki de o an tek ihtiyacı olan şey aynı duyguyu paylaşabilecek birisiydi. Ben ona katkı olmaya çalışırken aynı anda o da bana katkı oldu.

Acaba YBO' da kalan kızlara nasıl daha iyi hissettirebilirim, onlara nasıl daha içten dokunabilirim, ne yapsam mutlu olurlar diye düşünürken kız kardeşimin en sevdiği şey olan saç örgüsü geldi aklıma. Başladık diğer gönüllü arkadaşarımla kızların saçlarını

ikişerli balık sırtı örmeye. O gün neredeyse 15 güzel kızımızın saçını ördük. Bir tatlı oldular, bir de mutlu oldular ki ... Gerçekten bu kadar kolay mıydı bir kız çocuğunu gülümsetmek?

Tam yatacarken kapımızın çalınıp, abla matematik sorum var deyip gelmeleri bu kadar güzel olabilir miydi? Hiç tahmin etmezdim. Onlarla soru çözmek ve bu kadar istekli olduklarını görmek beni mesleğime karşı daha da heyecanlandırdı. Artık daha fazla çalışmalıyım, öğrenmeye daha da fazla istekli olmayım. Çünkü biliyorum ki artık bana yazacakları mektuplarda matematik soruları olacak. Heyecanla gönderecekleri mektupları bekliyorum.

Projeden döndükten sonra etrafıma bir daha baktım

ama artık eskisi gibi bakamıyorum hayata.

Artık daha meraklıyım, daha istekliyim ve pes etmiyorum.

İnsanlarla hatta çocuklarla daha kolay ve rahat anlaşabiliyorum,

kendimi ifade edebiliyorum.

Çünkü artık biliyorum ki tek ihtiyacımız olan

karşımızdakine değer verdiğimizizi hissettirerek dinlemek.

Böylece herkese dokunabiliyorsunuz,

aynı zamanda onlar da size dokunabiliyorlar

ve kardeşlik bağlarımız güçleniyor.

İyi ki varsınız çocuklar

İyi ki varsın İLKYAR

Nursima BAŞ

ODTÜ, Matematik Öğretmenliği, 3

